

Samrådsspørgsmål F:

”På baggrund af artiklen i Altinget den 1. september 2013 ”Det er ikke antallet, der afgør det” bedes ministeren uddybe sine synspunkter vedrørende sammenhængen mellem antallet af indvandrere og flygtninge, der kommer til Danmark, og hvor vellykket integrationen bliver? Herunder bedes ministeren uddybende forklare, hvilke grænser ministeren henviser til i interviewet, hvor ministeren er citeret for at sige, at...”Det er ikke antallet, der afgør det. Og nu er der jo sat grænser for, hvor mange der kommer”.”

Det talte ord gælder

Tak for spørgsmålet.

Lad mig begynde med at slå fast, at jeg som integrationsminister er helt opmærksom på, at der er en sammenhæng mellem, hvilke udlændinge og hvor mange der kommer til landet, og så den integrationsopgave, der skal løftes.

Min pointe er – også i forhold til det, jeg udtalte til Altinget - at regeringens udlændingepolitik ligger fast og sætter nogle klare rammer for, hvad der skal til for at få opholdstilladelse. Den opgave, jeg er optaget af som integrationsminister, er, hvordan vi lykkes med at integrere de nye borgere.

Vellykket integration er i min optik en fælles opgave:
Det kræver, at vi som samfund bliver bedre til at åbne

vores fællesskaber og tydeligt kommunikerer vores forventninger til nye borgere. Men det kræver også, at nye borgere tager ansvar for egen integration og efter bedste evne bidrager til og aktivt går ind i fællesskabet.

Hvis vi skal have succes med integrationen, mener jeg også, at det afgørende er at holde sig for øje, at de nye borgere kommer med vidt forskellige baggrunde. Det er derfor også forskellige indsatser, der skal til.

En stor del af de borgere, som kommer hertil i disse år, er indvandrere, som kommer for at arbejde eller studere. Det er velkvalificerede mennesker, som er en ressource og en nødvendighed for mange danske arbejdspladser. Disse borgere har primært brug for at lære dansk og få en indføring i, hvordan det danske samfund fungerer. Hvad har man af rettigheder, pligter og muligheder i Danmark? Hvordan er arbejdspladskulturen på de danske arbejdspladser? Og hvordan får man skrevet sit barn ind i skole og til fritidsaktiviteter?

Men der kommer også borgere med helt andre forudsætninger. Borgere, som er kommet hertil som flygt-

ninge, og som vi internationalt har forpligtet os til at tage imod. En opgave, som jeg i øvrigt synes, at vi skal være stolte af at være med til at løfte.

Mange af disse borgere kommer med langt svagere forudsætninger. Og hvis man tilmed kommer fra et liv på flugt fra krig og kaos, skal der mange gange noget mere til, før integrationen kan lykkes. Det er en opgave, som vi kan blive bedre til at løfte.

Jeg mener, at der især er fire fokuspunkter, vi må have, i forhold til at sikre nyankomne borgere en hurtig vej ind i vores fællesskaber.

Det første er arbejdsmarkedstilknytningen. De danske arbejdspladser er et af de væsentligste sociale fællesskaber, vi har. Lykkes det at komme i arbejde, er man godt på vej til at blive integreret. Arbejdsmarkedets parter peger på, at den største barriere for at komme i arbejde er manglende uddannelsesmæssige forudsætninger og mangelfulde danskkundskaber.

Og det leder mig til det andet fokuspunkt. Vi skal sikre, at nye borgere hurtigst muligt lærer dansk. Gode danskkundskaber er en forudsætning for at klare sig på arbejdsmarkedet, men også for at kunne tage ak-

tivt del i sociale fællesskaber, at kunne engagere sig i sine børns skolegang osv.

Regeringen har her med aftalen med Enhedslisten fra maj 2013 om målretning af danskuddannelsen til voksne udlændinge dels sikret, at arbejdskraftindvandrere, studerende og au pairs får et mere målrettet dansktilbud, som svarer til deres behov, dels gjort dansktilbuddet til flygtninge og familiesammenførte mere fleksibelt inden for en 5-årig periode mod 3 år i dag. På den måde har vi sikret et kvalitetsløft i forhold til de grupper, hvor behovet er størst.

For det tredje skal vi styrke det aktive medborgerskab. Det kan vi bl.a. gøre ved at blive bedre til at udnytte det potentiale, der ligger hos de frivillige kræfter i civilsamfundet, til at skabe netværk for de nyankomne. Og så skal vi sikre os, at der er sammenhæng mellem de kommunale indsatser og det frivillige arbejde, så de frivillige indsatser understøtter den øvrige indsats fx med at lære dansk, komme i arbejde og få børnenes hverdag i skole godt i gang.

Det er netop omdrejningspunkterne i den nye strategi for inddragelsen af foreningsliv og civilsamfund i integrationsindsatsen, som jeg om kort tid vil præsentere.

At det er vigtigt for integrationen at lære dansk, at komme i arbejde og blive en del af samfundets sociale fællesskaber, er der for så vidt ikke så meget nyt i. Det har været kernen i integrationsindsatsen i de sidste mange år. Men desværre kan vi se, at der - trods dette fokus - fortsat er mange uden for arbejdsmarkedet og mange med utilstrækkelige dansk kundskaber til at klare sig på arbejdspladser og i samfundslivet i øvrigt. Og det er bl.a. disse forhold, der kan danne grundlag for parallelsamfund og isolation.

Regeringen har derfor skarpt fokus på, at indsatsen for at modtage og integrere nyankomne skal gøres bedre, så vi bruger den forebyggende i forhold til de problemer, jeg lige har nævnt. Og der har vi allerede taget nye initiativer, som jeg straks skal komme ind på.

Det hænger sammen med mit fjerde fokuspunkt. Nemlig at der er brug for at skabe større sammenhæng i de indsatser, som vi hidtil har mødt nye borgere med. Særligt når vi har at gøre med borgere med sammensatte behov. Det kan være en borger med børn, som har behov for særlig støtte, eller en traumatiseret flygtning med behov for sundhedsmæssig behandling. Her er det afgørende, at der anlægges et

helhedssyn på borgeren og på familien. Der har vi måttet konstatere, at mange kommuner har haft svært ved at løfte opgaven.

Regeringen har derfor fra 1. juli i år indført en pligt for kommunerne til at give nyankomne flygtninge og familiesammenførte en integrationsplan, som skal bidrage til et mere helhedsorienteret syn på borgeren og skabe sammenhæng mellem beskæftigelsesindsatsen, danskundervisning, sundhedstilbud og aktivt medborgerskab. Integrationsplanen vil også medvirke til at tydeliggøre de krav og forventninger, vi har til de nye borgeres egen indsats.

Jeg mener derfor, at vi er godt på vej til at forebygge fremtidige integrationsvanskeligheder for de nye borgere, vi modtager. Så de nye borgere kan blive bidragende og aktive medborgere i vores samfund. Det er et fælles ansvar.

Tak for ordet.